



ΖΙΑ
ΛΕΓΚΑΡΝΤΙΝΙΕ

ΜΙΚΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Είναι αδύνατον
να αντισταθεί
κανείς στη γοητεία
αυτής της
λογοτεχνικής
Αμελί Πουλέν!»

AUJOURD'HUI

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΡΙΤΑ ΚΟΛΑΪΤΗ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΙΚΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 351

Ζιλ Λεγκαρντινιέ, *Μικρή ερωτική ιστορία*

Gilles Legardinier, *Demain j'arrête!*

Μετάφραση: Ρίτα Κολαΐτη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Éditions Fleuve Noir, un département d'Univers Poche, 2011

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις Fleuve Noir,
Παρίσι, 2011

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Μάιος 2016

Κ.Ε.Τ. 9022 Κ.Ε.Π. 382/16

ISBN 978-960-16-6348-7



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΖΙΛ ΛΕΓΚΑΡΝΤΙΝΙΕ

Μικρή ερωτική ιστορία

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα γαλλικά

ΡΙΤΑ ΚΟΛΑΪΤΗ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΣΕΙΣ, ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΚΑΠΟΙΟΝ που να γιορτάζει το διαζύγιό του; Εγώ, ναι. Θα μου πείτε βέβαια ότι γλέντια και χαρές κάνουν συνήθως οι νεόνυμφοι. Τα Σάββατα ακούμε τα κορναρίσματά τους καθώς η γαμήλια αυτοκινητοπομπή κατευθύνεται προς το δημαρχείο, την παραμονή τους συναντάμε τσούρμο στους δρόμους, ντυμένους κλόουν ή μισό-γυμνους. Και με τρομπέτες και ντέφια, διατυμπανίζουν στους βαριεστημένους περαστικούς ότι αφήνουν πίσω τους τις χαρές της εργένικης ζωής – αρκετές φορές, μάλιστα, με πατημένα τα τριάντα πέντε... Όμως, όταν σε λιγότερο από έναν χρόνο, σύμφωνα με τις στατιστικές, το 19% από δαύτους χωρίζουν, κανείς πια δεν τους πετάει κομφετί. Έτσι είναι, Ζερόμ, πώς να το κάνουμε.

Δεν παραβρέθηκα στους δύο πρώτους γάμους του, αλλά ήμουν παρούσα στον τρίτο. Τρεις γάμοι και τρία διαζύγια στα τριάντα δύο του, αυτό κάτι λείει. Υπάρχει και η σχετική παροιμία: «Στο δεύτερο ναυάγιο, δε σου φταίει η θάλασσα». Η λαϊκή σοφία δε ρίσκαρε το τρίτο.

Μεταξύ μας, βρίσκω το πάρτι του χωρισμού του πολύ πιο συμπαθητικό από κείνο του γάμου του. Μήτε φανφά-

ρες, μήτε κοινωνικοί κώδικες, άντε γεια καθωσπρεπισμοί, στα αζήτητα το θεόστενο φουστάνι που σε σφίγγει μέχρι σκασμού, στα κουτιά τους οι γόβες με τα ψηλά απόκρημνα τακούνια με τα οποία τσακίζεσαι αν παραπατήσεις, μήτε ο δίσκος για την ανακαίνιση του ιερού ναού, μήτε τα μενού με τα φαγητά που σε ξεγελάνε μέσα σε δυσκολοχώνευτες σάλτσες, μήτε τα κρύα αστεία του θείου Ζεράρ – άσε που ήρθε κι ακάλεστος. Τώρα, μονάχα άνθρωποι με τους οποίους έχει πραγματικούς δεσμούς και στους οποίους είχε την εντιμότητα να πει: «Πάλι τα θαλάσσωσα, αλλά έχω εσάς». Θαρρώ ότι είν' εδώ ακόμα και η πρώτη του γυναίκα.

Κι έτσι, να με λοιπόν ένα σαββατόβραδο του Οκτωβρίου, σ' ένα ωραίο διαμέρισμα φίσκα από κόσμο, ανάμεσα σε ανθρώπους που διασκεδάζουν πραγματικά χάρη στον Ζερόμ. Είναι νωρίς ακόμη, όλοι χαμογελάμε, λέμε κουβέντες στον βρόντο, και οι πάντες μιλάνε για αποτυχίες και καημούς, μέσα σε μια ατμόσφαιρα αρκετά σουρεαλιστική, ανάλαφρη όμως. Νομίζεις πως βρίσκεσαι στους «Ανώνυμους Αποτυχημένους». Πρώτος πήρε τον λόγο ο Ζερόμ:

«Σας ευχαριστώ όλους που είστε δω. Σήμερα γιορτάζω την απέραντη χαρά που μου προσφέρει η γνωριμία μας. Ο καθένας από σας αποτελεί κομμάτι της ζωής μου. Πριν απ' όλα όμως, θέλω να σας ξεκαθαρίσω κάτι: τα δώρα που τόσο γενναιόδωρα μου προσφέρατε –ιδίως ορισμένοι από σας– δε σκοπεύω να σας τα επιστρέψω. Απόψε, δε φοράω γαμπριάτικο κοστούμι, δε ζητώ τον οβολό σας για το γαμήλιο ταξίδι μου, άλλωστε δεν έχω καν γυναίκα. Από μια διαστροφή για την οποία δε θεωρούσα τον εαυτό μου ικανό, αναρωτιέμαι μήπως το διαζύγιο με τη Μαρί είχε ως μοναδικό κίνητρο την επιθυμία να περάσω την αποψινή βρα-

διά μαζί σας. Έτσι λοιπόν τα παίρνω όλα πάνω μου. Σας λέω ότι χειρότερα δε γίνεται, ότι βρίσκομαι στον πάτο του πηγαδιού, ότι τα βλέπω όλα μαύρα κι άραχνα. Αν καμιά μέρα νιώσετε αξιοθρήνητοι, αν κατακλυστείτε από ενοχές για τις αποτυχίες σας και τα βάλετε με τον εαυτό σας, σκεφτείτε εμένα κι ελπίζω ειλικρινά να νιώσετε καλύτερα».

Οι πάντες έσκασαν στα γέλια, οι πάντες χειροκρότησαν, και ύστερα μια κοπέλα άρχισε να μας λέει πώς τη διώξανε απ' τη δουλειά της πριν από τρεις βδομάδες γιατί γέλασε κατάμουτρα σ' έναν γελοίο μπήχτουλα που της την έπεσε. Τον πέρασε για κάποιον «φουσκωτό» της σειράς –τίγκα στην τεστοστερόνη–, ενώ στην πραγματικότητα ήταν ο νεαρός και σφριγηλός μάνατζερ του μεγαλύτερου πελάτη του αφεντικού της... Άνεργη και συνάμα ξερή απ' τα γέλια. Κι έτσι, άρχισαν να λύνονται οι γλώσσες.

Ανάμεσα στις διάφορες εξομολογήσεις, η βραδιά ξεκίνησε πολύ δυναμικά, όλοι είχαν ένα σωρό πράγματα να πουν. Δε μιλούσαν για την τηλεόραση, ούτε για όλες εκείνες τις ματαιότητες που μονοπωλούσαν ανώφελα τη ζωή μας. Κανείς δεν είχε ανάγκη το ποτό για να είναι διασκεδαστικός και να νιώθει καλά. Ήμασταν αναμεταξύ μας, με ανθρώπους επιρρεπείς σε λάθη. Σε συνάξεις που γιορτάζεται μια επέτειος, μια νίκη ή ένα ευτυχές γεγονός, ποτέ δεν υπάρχει τέτοια ατμόσφαιρα. Υπάρχει πάντα η βεντέτα ή το ζευγάρι στο βάθρο κι όλοι οι άλλοι γύρω απλοί θεατές. Ίσως βγαίναμε κερδισμένοι αν γιορτάζαμε τα στραπάτσα μας... Μήτε πόντιουμ, μήτε ψεύτικη δόξα, απλώς και μόνο η ευτυχία ότι είμαστε ζωντανοί, ο ένας σιμά στον άλλον. Πιθανόν να έχουμε περισσότερο μαράζι απ' ό,τι καμάρι να μοιραστούμε. Πάντως, απόψε, παρά τα όσα ακομπλεξάριστα άκουσα, δεν τόλμησα να πάρω τον λόγο. Υπερβολικός φό-

βος, υπερβολική ντροπή, κρίμα, και θα 'χα τόσα να τους πω. Αν έπρεπε να τους εκμυστηρευτώ όλα μου τα φάλτσα, θα μου 'παιρνε μήνες ολάκερους, με τη γλώσσα μου να πηγαίνει ροδάνι...

Έρθα σε τούτη τη σύναξη για να είμαι μαζί με τον Ζερόμ, να ξεχάσω να πάντα, να περάσω ωραία, και σίγουρα δεν απογοητεύτηκα. Κι όμως, ακόμα και σε τέτοιες καταστάσεις, το πεπρωμένο καιροφυλαχτεί. Ποτέ δεν ξέρεις ποια στιγμή αποφασίζει να σου την πέσει, ούτε και με ποιον τρόπο. Για μένα, ήταν εκείνο το βράδυ, και το μήνυμά του ήταν παράξενο.

Βγαίνοντας να πάρω αέρα στο μπαλκόνι, βρέθηκα παρέα μ' όλους τους καπνιστές που φούμαραν παράμερα, κρυμμένοι σαν υπότροποι κατάδικοι που δραπετεύσαν. Είχε σκοτεινιάσει κι έκανε ψύχρα. Χάζευα τη γειτονιά από κάτω. Απ' τον πέμπτο, ο Ζερόμ απολάμβανε μια ωραία θέα πάνω από τις στέγες και το γειτονικό πάρκο. Ακούμπησα στην αλουμινένια κουπαστή. Ήταν παγωμένη. Πήρα βαθιά ανάσα και, αλίμονό μου, δεν ήταν ο καθαρός αέρας της νύχτας αυτό που εισέπνευσα αλλά μια τζούρα από κάτι περιέργο που κάπνιζε ένας ψηλός τύπος λίγο πιο πέρα. Έβηξα και ξαναδοκίμασα την τύχη μου. Τα κατάφερα. Μην το βάζεις κάτω, ποτέ! Ο καθαρός αέρας γέμισε τα πνευμόνια μου. Νηφαλιότητα. Από κει που στεκόμουν, άκουγα τα γέλια που ξεχύνονταν απ' το σαλόνι, ανάκατα με τον αχό της πόλης που κοιμάται. Ελαφριά ανατριχίλα ευεξίας.

Άρχισα ν' αναλογίζομαι όλα όσα είχα περάσει τους τελευταίους μήνες. Ένιωθα αρκετά καλά για να τα σκέφτομαι εκ των υστέρων, θαρρείς κι ήταν η ιστορία μιας άλλης την οποία μπορούσα να μελετήσω από απόσταση. Ούτε λόγος βέβαια ν' αφήσω ν' αναδυθούν τα ουσιαστικά ζητήματα.

Ποτέ μου δεν ξεμπέρδεψα μ' αυτά. Υπερβολικά πολλά, υπερβολικά αληθινά. Επιδίωκα απλούστατα μια συνολική ματιά, ουδέτερη, ψυχρά υπολογισμένη, ίσα για να πιστέψω φευγαλέα πως ήμουν ασφαλής, πως επικρατούσα με πλήρη ατιμωρησία στο πεδίο της μάχης.

Και τότε ακριβώς ένωσα ένα επίμονο βλέμμα καρφωμένο πάνω μου. Γύρισα το κεφάλι μου και είδα έναν νεαρό που φορούσε ένα χαχόλικο πουλόβερ, σαν εκείνα τα χίπικα «baba cool». Δεν ξέρω γιατί, αλλά η όψη του μου θύμισε, προς στιγμήν, σκίουρο. Αστεία μαύρα ματάκια, ρουθούνια που έπαιζαν νευρικά και δόντια έτοιμα να σπάσουν καρύδια. Χαιρετώ τον αγγελιοφόρο του πεπρωμένου! Με κοίταζε επίμονα:

«Γεια!»

«Καλησπέρα».

«Με λένε Κεβίν, εσένα;»

«Ζυλί».

«Είσαι φίλη του Ζερόμ;»

«Όπως όλοι απόψε εδώ».

«Για πες μου, Ζυλί, ποια είναι η μεγαλύτερη ανοησία που έχεις κάνει στη ζωή σου;»

Δεν είναι τόσο η ερώτηση που μ' αιφνιδίασε όσο οι απαντήσεις που μου 'ρθανε στο στόμα. Θα μπορούσα να του πω για τη φορά που πάσχιζα να φορέσω ένα πουλόβερ όπως κατέβαινα κουτροβαλώνοντας τη σκάλα, και γκρεμοτσακίστηκα με το κεφάλι πατιχωμένο και τα χέρια μπουρδουκλωμένα μες στα μανίκια. Ένα σπασμένο χέρι, δύο ραγισμένα πλευρά, μια μελανιά στο πιγούνι που μου πήρε έναν μήνα και βάλε για να φύγει. Θα μπορούσα να του απαντήσω πως ήταν τότε που, καθώς επιδιόρθωνα μια πρίζα που ήταν στο ρεύμα, χρειάστηκα και τα δυο μου χέρια

για να βιδώσω τη βάση και είχα τη φαινή ιδέα να κρατήσω τα καλώδια με τα δόντια μου. Κιτρίνισα ολόκληρη για μια ώρα.

Θα μπορούσα να του δώσω πενήντα απαντήσεις, όλες εξίσου γελοίες, αλλά δεν είπα τίποτα. Η ερώτησή του έσκασε πάνω μου σαν χαστούκι. Αγνώω παντελώς ποιος ήταν τούτος δω ο Κεβίν, νομίζω άλλωστε πως δεν έβγαλα άχνα, αλλά μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Ποια ήταν η μεγαλύτερη ανοησία που έχω κάνει στη ζωή μου; Έπρεπε να σκεφτώ, ένα σωρό από δαύτες είχα. Μπορούσα να κάνω τη λίστα με αλφαβητική σειρά ή και με χρονολογική, ας διάλεγα. Ένα ήταν σίγουρο: τούτη τη φορά, έπρεπε να δώσω μια απάντηση. Δε θα τη γλίτωνα. Το μυαλό μου δε μου άφηνε καμιά έξοδο διαφυγής. Θαρρείς και ήταν το σινιάλο που περίμενε για να με στριμώξει απέναντι σ' ένα υπαρξιακό ερώτημα που τόσον καιρό αρνιόμουν...

Και τότε λοιπόν, μονολόγησα ότι θ' απαντούσα έντιμα, ειλικρινά. Και γι' αυτό καταφεύγω σ' εσάς. Θα σας αφήγηση τη μεγαλύτερη ανοησία που έχω κάνει στη ζωή μου.

ΕΙΝΑΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙΣ μια όρκα να βουτάει στο νερό. Θαυμάζεις τη σαγηνευτική δύναμη του κήτους, τη χάρη και την ακρίβεια που σκίζει τα κύματα για να ριχτεί πάνω στη λεία της. Και τι σε νοιάζει εσένα όταν σ' έχουν μόλις παρατήσει;

Με λένε Ζυλί Τουρνέλ, είμαι είκοσι οχτώ χρονών κι έχω φλιπάρει. Όχι εξαιτίας της όρκας που ορμάει καταπάνω μας, αλλά γιατί, προς το παρόν, η ζωή δεν ξετυλίγεται όπως μου την είχαν περιγράψει. Το σίγουρο είναι ότι με τίποτα δε θα 'πρεπε ν' αποδεχτώ την πρόσκληση για τον Νότο. Την πάτησα. Η Καρόλ μου είπε: «Έλα να μας δεις, θα σου κάνει καλό. Καιρό έχουμε να περάσουμε ένα Σαββατοκύριακο παρέα. Θα 'χουμε όλο τον χρόνο να τα πούμε. Άλλωστε, θα δεις και τη βαφτισιμιά σου. Μεγάλωσε, είναι υπέροχη, θα χαρείς πολύ. Άντε, έλα!»

Πράγματι, η Σίντυ μεγάλωσε και νομίζω ότι αυτό δεν είναι παρά η αρχή. Φυσιολογικό, έκλεισε τα εννιά. Ένα αξιολάτρευτο κοριτσάκι. Αφού όμως υποσχέθηκα ότι θα σας πω όλη την αλήθεια, πρέπει να διευκρινίσω ότι το «αξιολάτρευτο» εξαφανίστηκε κιόλας το πρώτο πρωινό της κοινής

ζωής. Είναι περίεργο που το λέω, γιατί εγώ λατρεύω τα παιδιά. Τέλος πάντων νομίζω ότι θα λατρεύω τα δικά μου, αν αποκτήσω ποτέ. Κι έτσι, ένα ωραίο αυγουστιάτικο Σάββατο, βρίσκεσαι στην Αντίμπ, σ' ένα υδάτινο πάρκο αναψυχής, σφηνωμένο ανάμεσα σε δυο αυτοκινητόδρομους, με χιλιάδες επισκέπτες, για να δεις πελώρια ψάρια κλεισμένα σε μεγάλα ενυδρεία που ορμάνε στις σαρδελίτσες. Κάνει ήδη ζέστη, το τσιμέντο κολλάει και ένα μπουκάλι νερό ανακοστολογείται όσο κι ένα βαρέλι πετρέλαιο. Μπαίνεις στο πάρκινγκ, φίσκα από οικογενειακά αυτοκίνητα με παιδικά καθίσματα, κι αναρωτιέσαι τι γυρεύεις εδώ. Η απάντηση έρχεται σε λίγο όταν φτάνει η στιγμή να πάρεις μαλλί της γριάς στη Σίντυ. Θυμούνται με νοσταλγία το μαλλί της γριάς. Πιτσιρίκα, μ' άρεσε που κολλούσε έτσι στα χείλη. Μπαμπά, μαμά, σας οφείλω μια συγγνώμη: το μαλλί της γριάς είναι μια φρίκη, μια δοκιμασία, μια αηδία. Όχι μόνο είναι τεράστιο και δεν μπορεί ένα παιδί να το φάει όλο, αλλά επιπλέον πασαλείβεσαι παντού. Δεν κολλάει μονάχα στα χείλη, αλλά και στη μύτη, στα ρούχα, στα μαλλιά. Και το χειρότερο: ενώ περιμέναμε στην ουρά, ένας ψηλέας μ' έσπρωξε πάνω στη Σίντυ και το μαλλί της γριάς που κρατούσε κόλλησε πάνω στο ωραίο ανοιχτόχρωμο μπλουζάκι μου. Μια ευγενική κυρία μου είπε ότι αυτό λεγόταν «η κατάρρα του Σπάιντερμαν», σαφής αναφορά στον ιστό της αράχνης που κολλάει. Και να σκεφτείς ότι ακόμα δεν είχαμε μπει καν στο πάρκο...

Πριν από το υπερθέαμα των δελφινιών, φάγαμε στη μάπα τα παιδαγωγικά μικρά περίπτερα με ζωάκια που κολυμπάνε και διάφορες πινακίδες που λένε «Τα ζώα είναι φίλοι μας», «Είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτά», «Ο πλανήτης μας κινδυνεύει». Κι είναι αλήθεια. Αλλά μια τέτοια μέρα,

γκρίζα για μένα παρά τον ήλιο, προσπάθησα να πω ότι κι εγώ κινδυνεύω, κι όμως κανείς δεν το 'γραψε σε πινακίδες.

«Κοίτα, κοίτα, νονά: τη χελώνα τη λένε Ζυλί! Σαν κι εσένα!»

«Έχει τα μάτια σου» συμπληρώνει η Καρόλ, ξεκαρδισμένη στα γέλια. «Σε αντίθεση μ' εσένα, αυτή το κράτησε το αρσενικό της...»

Δεν ξέρω από πού αναβλύζει τούτη η ενέργεια που σου επιτρέπει να γελάς με τέτοια αστεία, ενώ το μόνο που θες είναι να ξεσπάσεις σε κλάματα. Είναι σίγουρα η ίδια δύναμη μ' αυτή που σ' εμποδίζει να ρίξεις ένα γερό σκαμπίλι στη φίλη σου για το τόσο οδυνηρό χιούμορ της. Κάνει ζέστη, η Σίντυ διψάει, η Σίντυ θέλει λούτρινα ζωάκια, κι εγώ θα 'θελα να πεθάνω.

Το υπόλοιπο Σαββατοκύριακο είναι μια ατέλειωτη κάθοδος στην κόλαση. Σε καλούν σε μια κανονική οικογένεια, με το σπίτι περιτριγυρισμένο με λουλουδία, το στέισον βάγκον παρκκαρισμένο μπροστά, παιχνίδια που σέρνονται μες στο σαλόνι, φωτογραφίες κρεμασμένες στους τοίχους, αστειόκτια που μόνο αυτοί καταλαβαίνουν. Και παρ' όλη την ευγένεια που δείχνουν, εσύ νιώθεις ξένη σε τούτο τον κόσμο της αφοσίωσης, έναν κόσμο τόσο συνηθισμένο γι' αυτούς που έχουν την τύχη να τον ζουν.

Η Σίντυ μου παίζει ένα κομμάτι στο φλάουτο. Δεν το αναγνώρισα. Μήπως ήταν το *Βγαίνει η βαρκούλα*, σακατεμένο; Μήπως *Η ωδή στη χαρά* προδομένη και σκοτωμένη; Όχι. Είναι το μουσικό θέμα της νέας τηλεοπτικής σειράς με πρωταγωνιστή έναν έφηβο Καλιφορνέζο σφυριάρη του οποίου οι αφίσες καλύπτουν τους τοίχους του δωματίου της βαφτισιμιάς μου. Άσε που έπρεπε να δοκιμάσω και καρβουριασμένα μπισκότα. Αν πάθω καρκίνο καμιά μέρα, θα ξέρω

από πού μου 'ρθε. Ύστερα, παίξαμε το «μακιγιάρισμα». Κανονικά, θα 'πρεπε να της βάλω μουστάκια με τη μάσκαρα αφού η μικρή δε δίστασε να με πασαλείψει με κραγιόν ίσαμε τ' αυτιά.

Και τα χειρότερα δεν είχαν έρθει ακόμα. Η Καρόλ κράτησε τον λόγο της: τα είπαμε.

«Για το καλό σου ήταν που έφυγε ο Ντιντιέ. Δεν έκανε για σένα. Το μυαλό του δε θα πήξει ποτέ, άσε που θα τον είχες στην πλάτη σου για όλη σου τη ζωή».

Προσέξτε, αν αντί για «Ντιντιέ» βάλεις «Ντόνοβαν» και προσθέσεις στο τέλος «τα λεφτά σου ήθελε μονάχα», δε μοιάζει με διάλογο από δακρύβρεχτο αμερικάνικο σίριαλ; Σ' ευχαριστώ, Καρόλ. Στ' αλήθεια, με βοήθησες πολύ.

Έκλαιγα σ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής με το τρένο. Δοκίμασα τα πάντα για ν' αλλάξω διάθεση. Στον σταθμό, σε μια κρίση αδυναμίας, αγόρασα ένα περιοδικό που έγραφε για ψωμάκια και θεραπείες αποτοξίνωσης των σταρ. Δεν κατάλαβα ποτέ πώς μπορούν και βάζουν ένα άρθρο για τα παιδιά που πεθαίνουν απ' την πείνα και στην απέναντι σελίδα σου παρουσιάζουν τοπ μόντελ μέσα σε πολυτελή αυτοκίνητα εκθειάζοντας σαχλά φιρμάτα κουρελοφούστανα που η τιμή τους αντιπροσωπεύει μεροκάματα έξι χιλιάδων χρόνων για τα τρυφερούδια που όταν θα δημοσιευτεί το άρθρο, πιθανόν να έχουν πεθάνει. Πώς τα δεχόμαστε όλα αυτά; Γύριζα τις σελίδες μέχρι που έπεσα στο ωροσκόπιο. «Λέων: μάθετε ν' ακούτε τον σύντροφό σας διαφορετικά οι τόνοι θ' ανέβουν». Καλέ ποιον σύντροφο; Τον άκουγα ευλαβικά, αυτό έκανα, και ιδού το αποτέλεσμα... «Υγεία: αποφύγετε την υπερβολική κατανάλωση σοκολάτας». «Εργασία: θα σας κάνουν μια προσφορά που δε θα μπορέσετε να την αρνηθείτε». Είναι αυτό που λένε συνταρακτική αποκά-

λυψη. Ειλικρινά, θα 'θελα πολύ να ξέρω πώς διαβάζουνε στ' άστρα ότι δεν πρέπει να καταναλώνεις υπερβολικές ποσότητες σοκολάτας. Δε νομίζω ότι ο Πλούτωνας ή ο Δίας μπορούν να μου πούνε τι πρέπει να τρώω, κι όσοι ισχυρίζονται το αντίθετο είναι επιεικώς τσαρλατάνοι. Ποσώς μ' ενδιαφέρουν και τα κουτσομπολιά για ψευτοστάρ που κάνουν συγκλονιστικές δηλώσεις του τύπου: «Είμαι έτοιμη για όλα προκειμένου να γνωρίσω την ευτυχία» ή «Λατρεύω να μ' αγαπούν». Άφησα το περιοδικό στην άκρη.

Στη συνέχεια, προσπάθησα να καταλάβω τι ακριβώς απεικόνιζε η ωραία ζωγραφιά που μου χάρισε η Σίντυ λίγο προτού φύγω. Μια γάτα ζουληγμένη μέσα σε τάπερ; Ένα ακάρι στο μικροσκόπιο; Τζίφος, Έκλαψα. Σκέφτηκα τον Ντιντιέ. Αναρωτήθηκα τι να έκανε τώρα. Πώς να πέρασε το Σαββατοκύριακό του; Με παράτησε μόλις δυο βδομάδες πριν, μα ήμουν σίγουρη πως είχε κιόλας βρει άλλη. Μουσικός, μηχανόβιος κι ομορφόπαιδο, σιγά μη μέινει εργένης για πολύ. Με ξεγέλασε. Το καθοίκι, όσο το σκέφτομαι! Τον γνώρισα σε μια συναυλία. Όχι στο Ζενίθ, αλλά στην αίθουσα εκδηλώσεων του Σαιν-Μαρτέν, του διπλανού χωριού. Ήταν τραγουδιστής ενός εναλλακτικού ροκ συγκροτήματος, των Music Storm. Και μόνο απ' τ' όνομα, έπρεπε να 'χα προσέξει. Ήμουν παρέα με δυο φιλενάδες μου. Είχαμε δωρεάν προσκλήσεις, κι έτσι πήγαμε να δούμε τι γινόταν. Ο ήχος ήταν εκκωφαντικός, αλλά εμένα μου πετάχτηκαν τα μάτια έξω. Το σκηνικό ήταν άθλιο, αλλά ο Ντιντιέ ήταν εκεί, όρθιος, λουσμένος στο φως, ανάμεσα σε υστερικούς μουσικούς που περνιόνταν για ροκ σταρ. Τραγουδούσε στ' αγγλικά –τέλος πάντων, ο Θεός να τα κάνει αγγλικά– κι ήταν κούκλος. Το πρώτο που πρόσεξα ήταν οι γλουτοί του. Η φιλενάδα μου η Σοφί λέει ότι τα κακά αγόρια υπάρχουν μό-

νο και μόνο για τους ωραίους τους γλουτούς, και του Ντιντιέ, αλήθεια σας λέω, ήταν θεσπέσιοι. Μετά τη συναυλία, είδα τα μάτια του κι όλα εξελίχτηκαν πολύ γρήγορα. Ακόμα δεν ξέρω το γιατί, αλλά με σαγήνεψε. Ένα τέταρτο καταραμένος καλλιτέχνης, ένα τέταρτο ξαναμμένο τεκνό, και το άλλο μισό ότι λάθεψα. Κεραυνοβόλος έρωτας. Τι σιχαμάρα... Δεν πρέπει να λησμονούμε ποτέ αυτό που μας χτυπάει πρώτο στο μάτι. Επομένως, θα 'πρεπε κι εγώ να περιοριστώ στους γλουτούς του. Βγαίναμε μαζί, τον ακολουθούσα σ' όλες τις συναυλίες του. Είχα φτάσει είκοσι έξι χρονών χωρίς ποτέ να πατήσω το πόδι μου σε καφέ και, μέσα σε τρεις μήνες, έμαθα όλα τα καφέ της περιοχής. Για χάρη του, εγκατέλειψα τις κολλητές μου. Μου έλεγε πως με χρειαζόταν. Το χειρότερο ήταν οι ώρες που περνούσε «συνθέτοντας». Ήταν σχεδόν πάντα στις μαύρες του, εκτός κι αν είχε παρέα. Έμεινε ατέλειωτες ώρες μπροστά στην τηλεόραση σαν φυτό κι έπειτα, μεμιάς, τσιτωνόταν. Καβαλούσε τη μηχανή κι έφευγε, έπρεπε οπωσδήποτε να πάει ν' αγοράσει ρούχα. Είχα ακούσει να λένε ότι οι καλλιτέχνες, όταν δημιουργούν, περνάνε τέτοιες φάσεις. Νομίζω ότι έτσι είναι, με εξαίρεση βέβαια εκείνους που έχουν ταλέντο. Ήμασταν συνεχώς μαζί. Τον άκουγα να μου μιλάει για τα χιλιάδες πράγματα που θα έκανε, τον παρατηρούσα καθώς ξεφύλλιζε περιοδικά μοτοσικλέτας, τον κοίταξα καθώς κάναμε έρωτα –όποτε βέβαια του 'ρχόταν η όρεξη–, τον χάζευα καθώς αναζητούσε την έμπνευση σε οτιδήποτε – στο διαδίκτυο ή στα κουτιά με τα δημητριακά Μιελ Ποπς. Τι θα μπορούσε άραγε να του εμπνεύσουν τα συστατικά των Μιελ Ποπς; Τι χαζή που ήμουν... Για να τον βοηθήσω, παράτησα τις σπουδές μου κι έπιασα δουλειά σε μια τράπεζα, στο κεντρικό υποκατάστημα της Κρεντί Κομμερσιάλ.

Τη μέρα έτρωγα στη μάπα υπερεντατικά σεμινάρια για να μάθω να πασάρω ό,τι τους κατέβαινε σε πελάτες ήδη κατεστραμμένους, και το βράδυ είχα συναυλίες και νευρικές κρίσεις. Δε θα σας αφηγηθώ λεπτομερώς το βράδυ όπου, σ' ένα ντελίριο μεγαλομανίας στο τέλος του δεύτερου ρεφρέν, ο Ντιντιέ ρίχτηκε στο κοινό «του» για να τον σηκώσει στα χέρια σαν ροκ σταρ, θα σας πω μόνο ότι, στη μικρή αίθουσα εκδηλώσεων του Μονζουιγού, οι τρεις κι ο κούκος που ήταν παρόντες έκαναν στην μπάντα και ο καλός μου έσκασε κάτω σαν καρπούζι. Θα 'πρεπε τότε να δω ένα σημάδι.

Όπως ήταν λογικό, ο Ντιντιέ κουβαλήθηκε στο σπίτι μου. Εγώ πλήρωνα τα πάντα. Εκείνος μου φερόταν λες κι ήμουνα μια οποιαδήποτε γκρουπί. Το καταλάβαινα, αλλά κάθε φορά τον δικαιολογούσα. Η ιστορία κράτησε δυο χρόνια. Πίστευα πως θα μπορούσαμε να περάσουμε όλη μας τη ζωή μαζί αλλά συχνά, σας το έχω ήδη εκμυστηρευτεί, δυσκολεύομαι να κοιτάξω κατάματα την πραγματικότητα. Και μια ωραία πρωία, ο τραγουδιστής μου την κάνει κι εγώ μένω εγκλωβισμένη σε τούτη την ψωροδουλειά, σε τούτη την τράπεζα «που είναι η μόνη έντιμη». Κι από τότε, κατέρρευσαν τα πάντα. Στην αρχή η μοναξιά, έπειτα οι βραδινές έξοδοι με φιλενάδες, εργένισσες κι αυτές. Παίζουμε ένα σωρό ανόητα παιχνίδια, προσπαθούμε να πείσουμε τον εαυτό μας ότι είμαστε ελεύθερες κι ωραίες και ότι η ζωή είναι απείρως καλύτερη δίχως τα βλαμμένα τ' αρσενικά. Λέμε και ξαναλέμε τέτοιες παρόλες που καταρρέουν σαν χαρτινος πύργος αμέσως μόλις κάποια από μας επιτέλους ερωτεύεται. Ξορκίζουμε τους φόβους μας όπως όπως. Λέω «κάποια από μας» αλλά μάλλον ήταν «κάποια απ' αυτές», γιατί εγώ περνούσα περίοδο απόλυτης απομόνωσης. Τίποτα, νάδα, νιέντε, νούλα, τζίφος. Ήμασταν ολοένα και λιγό-

τερες στις βραδινές μας εξόδους. Πού και πού, κάποιες από τις παλιές ξαναγύριζαν. Μια λέσχη εγκαταλειμμένων. Τελικά, όταν το ξανασκέφτομαι, το πιο συγκινητικό ήταν τα όσα δεν έλεγε η μια στην άλλη. Εκείνα τα βλέμματα που ξεπερνούσαν την κωμωδία που παίζαμε για να κρατηθούμε. Υπήρχε ένα είδος πονετικής στοργής, αδέξιας, βουβής, αλλά πραγματικής. Και δεν ήταν για τα ανόητα παιχνίδια που επανέρχονταν διαρκώς, ήταν για κάτι άλλο, για κείνη την αλληλεγγύη τη γεμάτη αιδώ. Κι όταν γυρίζεις σπίτι σου, μόνη, σου έχουν στήσει καρτέρι τα αληθινά ερωτήματα: Έχω ερωτευτεί ποτέ μου; Θα 'ρθει κι η δική μου σειρά; Ο έρωτας υπάρχει στ' αλήθεια;

Μόλις βγήκα απ' τον σταθμό αφού είχα κλάψει μες στο τρένο δυο ώρες και δεκαεφτά λεπτά, συνήλθα. Διέσχισα τη μισή πόλη με τα πόδια. Ήταν ένα όμορφο καλοκαιριάτικο βράδυ. Βιαζόμουν να ξαναβρεθώ στον δρόμο μου, στον μικρόκοσμό μου, αλλά η μοίρα δεν είχε ξεμπερδέψει μαζί μου. Νομίζεις ότι ξέρεις καλά το περιβάλλον σου κι όμως, μερικές φορές, αρκεί ν' αλλάξει μια τόση δα λεπτομέρεια χωρίς να το υποφιαστείς καν ότι όλη σου η ζωή κατευθυνόταν προς τα χει. Κι αυτό δεν το βλέπεις ποτέ να 'ρχεται.

Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΠΟΛΥ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΟΥ. Υπάρχει αληθινή ζωή, ατμόσφαιρα. Οι πολυκατοικίες είναι παλιές, σε ανθρώπινες διαστάσεις· τα μπαλκόνια είναι γεμάτα με φυτά, ποδήλατα, σκυλιά... Όσο για μαγαζιά, τίποτα δε μας λείπει· τα πάντα έχουμε, από βιβλιοπωλείο –μικρό βέβαια– μέχρι πλυντήριο αυτοεξυπηρέτησης. Ο δρόμος μου δεν είναι κεντρική αρτηρία, κι έτσι όσοι έρχονται δω έχουν πάντα κάτι να κάνουν. Γέρνει ελαφρά, προς τα δυτικά. Όταν βασιλεύει ο ήλιος, θα μπορούσες να πιστέψεις ότι πιο πέρα, προς τα κάτω, θα βρεις το λιμάνι, τον ορίζοντα, τη θάλασσα, έστω κι αν η πιο κοντινή ακτή απέχει εκατοντάδες χιλιόμετρα. Μεγάλωσα δυο τετράγωνα από δω. Όταν οι γονείς μου έφυγαν κι εγκαταστάθηκαν ως συνταξιούχοι νοτιοδυτικά, εγώ θέλησα να μείνω. Ξέρω τους πάντες και νιώθω σαν στο σπίτι μου. Η μοναδική φορά που θέλησα να φύγω ήταν τότε που με παράτησε ο Ντιντιέ. Αμέτρητες αναμνήσεις – τέλος πάντων, οι περισσότερες δυσάρεστες μαζί του. Πολύ γρήγορα όμως οι ευχάριστες ξαναπήραν το πάνω χέρι. Θαυμάζω αυτούς που φεύγουν ν' ανακαλύψουν τον κόσμο, αυτούς που φτιάχνουν τη βαλίτσα τους για να ζήσουν έναν

χρόνο στη Χιλή, αυτές που παντρεύονται έναν Αυστραλό, αυτούς που αγοράζουν ένα αεροπορικό εισιτήριο κι όπου τους βγάλει. Εγώ δεν είμαι ικανή για τέτοια. Χρειάζομαι τα σημεία αναφοράς μου, το σύμπαν μου και προπαντός αυτούς που το κατοικούν. Είναι αλήθεια ότι δένομαι εύκολα. Για μένα η ζωή είναι πρωτίστως οι άνθρωποι μαζί με τους οποίους τη φτιάχνεις. Λατρεύω την οικογένειά μου αλλά τους βλέπω δυο φορές τον χρόνο, ενώ τους φίλους μου τους συναντάω σχεδόν κάθε μέρα. Μια κοινή καθημερινότητα είναι συχνά πιο ισχυρή από έναν βαθμό συγγένειας. Ακόμα και η φουρνάρισσά μου, η κυρία Μπερζερό, αποτελεί μέλος τούτης της παράξενης οικογένειας. Διαβάζει το πρόσωπό μου, μου μιλάει, με γνωρίζει από πιτσιρίκα και ξέρω ότι μερικές φορές, παρά την ηλικία μου, ακόμα διστάζει να μου πάρει λεφτά για δυο καραμέλες. Το μαγαζί της είναι κολλητά με του Μοχάμεντ, ένα παντοπωλείο που το λένε άλλωστε «Στου Μοχάμεντ». Είναι διαρκώς ανοιχτό. Κι είναι ο τρίτος Μοχάμεντ που ξέρω. Θαρρώ ότι μονάχα ο πρώτος λεγόταν στ' αλήθεια έτσι και ότι οι διάδοχοί του προτίμησαν να κρατήσουν τ' όνομα αντί ν' αλλάξουν την ταμπέλα.

Όσο προχωράω στον δρόμο μου, τόσο καλύτερα νιώθω. Αν καμιά μέρα χάσω κάθε αίσθηση του χρόνου, αν μου σαλέψει, έχω έναν αδιάσειστο τρόπο για να ξέρω τι μέρα είναι. Είναι η βιτρίνα του Κινέζου με τα έτοιμα φαγητά, του κυρίου Πινγκ. Μερικές φορές αναρωτιέμαι μήπως και το δικό του τ' όνομα είναι ψεύτικο. Πέντε χρόνια είν' εδώ, δίχως να έχει βελτιώσει στο παραμικρό τα γαλλικά του, αλλά είμαι σχεδόν σίγουρη πως είναι ταμένος στη δουλειά του. Για να ξέρεις ποια μέρα της βδομάδας είναι, αρκεί να διαβάσεις τι γράφει η βιτρίνα του: την Παρασκευή, διαφημίζει γαρίδες σκέτες. Το Σάββατο, γαρίδες σοταρισμένες

με αλάτι και πιπέρι. Την Κυριακή, γαρίδες με πέντε μπαχαρικά. Τη Δευτέρα, με γλυκόξινη σάλτσα – προπαντός ξινή. Την Τρίτη, με πιπέρι Σετσουάν και την Τετάρτη, καυτερές. Αν βρεθείτε στα μέρη μας, μην τις αγοράσετε ποτέ μετά την Κυριακή. Μια φορά, μόλις είχα μετακομίσει, πήρα γαρίδες μια Τετάρτη βράδυ. Νόμισα ότι θα τα τινάξω. Για τρεις μέρες, δε βγήκα από την τουαλέτα. Στο τέλος, μέχρι και τον τηλεφωνικό κατάλογο διάβασα.

Τούτη τη Δευτέρα, καθώς γύριζα, δεν είχε ακόμα σκοτεινιάσει και η θερμοκρασία ήταν ήπια. Απόλαυσα τη στιγμή. Πέρασα μπροστά από της Ναταλί, τα παράθυρά της ήτανε φωτισμένα. Καθώς πλησίαζα στο σπίτι μου, ένιωθα ένα αίσθημα παρόμοιο μ' αυτό που νιώθει κανείς καθώς αφήνει τα κουρασμένα πόδια του να γλιστρήσουν μες στις αγαπημένες του τσόχινες παντόφλες. Μετά το τριήμερο που πέρασα στις Καρόλ, ξαναβρέθηκα επιτέλους στη φωλιά μου, στο καταφύγιό μου. Νομίζω ότι ακόμα κι εκείνο το ζώνον ο Ντιντιέ κατάλαβε πως δεν είχε κανένα συμφέρον να γυρίσει πίσω. Ο Μοχάμεντ στοίβαζε τα βερίκοκά του με κινήσεις καλλιτέχνη.

«Καλησπέρα, δεσποινίς Ζυλί».

«Καλησπέρα, Μοχάμεντ».

Μπροστά στην εξώπορτα, όλα ήταν στη θέση τους. Σχημάτισα τον κωδικό, έσπρωξα το πορτοφόλλο και τράβηξα κατευθείαν για τα γραμματοκιβώτια. Άνοιξα το πορτάκι του δικού μου. Δυο λογαριασμοί και διαφημιστικά. Ένας φάκελος έγγραφε με κεφαλαία ότι θα μπορούσα να κέρδιζα γατοτροφή για έναν ολόκληρο χρόνο. Δεν έχω γάτα μήτε και τρώω γατοκροκέτες – για την ώρα, τουλάχιστον. Και μετά σου λένε κάνε οικονομία στο χαρτί για να σώσεις τον πλανήτη. Ας σταματούσαν επιτέλους να μας κατακλύζουν με χαρτομάνι...

Καθώς ξανάκλεινα το πορτάκι, πρόσεξα τ' όνομα στο διπλανό γραμματοκιβώτιο. Ήξερα ότι το ζευγάρι του τρίτου είχε φύγει γιατί περίμενε δεύτερο παιδί, αλλά αγνοούσα παντελώς ότι ο καινούριος είχε μετακομίσει κιόλας. «Ριχάρντο Πατατράκ». Όνομα να σου πετύχει! Μπας και υπάρχει κάνα τσίρκο στη γειτονιά και ο κλόουν του αποφάσισε να μείνει εδώ;... Ας σοβαρευτώ, δεν είναι ωραίο πράμα να κοροϊδεύεις, αλλά όπως και να το κάνεις... Στάθηκα για μερικά δευτερόλεπτα διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας τ' όνομα του νεοφερμένου μ' ένα βλακώδες χαμόγελο ως τ' αυτιά. Το πρώτο του Σαββατοκύριακου.

Ανέβηκα στο διαμέρισμά μου. Τηλεφώνησα στην Καρόλ για να της πω ότι γύρισα μια χαρά και ότι, κρίμα, ο ψηλός μελαχρινός που καθόταν απέναντί μου στο τρένο ούτε καν μπήκε στον πειρασμό να μου τα ρίξει. Πήρα μπρος. Όση ώρα ήμουν κάτω απ' το ντους, ξέρετε τι έπαθα; Για μαντέψτε... Εκείνο τ' όνομα δε μου 'φευγε απ' το μυαλό. Πόσων χρονών μπορεί να είναι τούτος ο Ριχάρντο Πατατράκ; Πώς είναι η μούρη του; Με τέτοιο όνομα, ε παραδεχτείτε ότι και η δικιά σας φαντασία θα οργιάζε. Αν στον από πάνω όροφο ερχόταν να μείνει ο «Φρανσουά Ντυμπουά», θα νομίζατε πως ξέρετε τα πάντα γι' αυτόν, άδικα πιθανόν. Έτσι είναι, γιατί, όσο το ξανασκέφτομαι, στη δεύτερα δημοτικού είχα έναν συμμαθητή ονόματι Φρανσουά Ντυμπουά και την τελευταία φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτόν ήταν από την ανθοπώλισσα η οποία, λίγο πριν, παρηγορούσε τη μητέρα του γιατί ο κανακάρης της είχε καταδικαστεί σε διετή φυλάκιση με αναστολή και χοντρό πρόστιμο για εμπόριο νοθευμένου ελαιολάδου. Βλέπετε λοιπόν... Όμως το «Ριχάρντο Πατατράκ» είναι, πώς να το κάνουμε, άλλο πράμα. Ηχεί μεγαλοπρεπώς, ηχεί έντονα, όπως

τ' όνομα ενός Αργεντίνου τυχοδιώκτη υπερασπιστή των ουραγοτάγκων, όπως το πατρώνυμο του εφευρέτη του καβουρδίσματος του καφέ σε μεγάλο υψόμετρο ή τ' όνομα ενός φημισμένου Ισπανού μάγου που εξορίστηκε γιατί κάρφωσε την παρτενέρ του με τα σπαθιά του και δε συνήλθε ποτέ επειδή ήταν κρυφά ερωτευμένος μαζί της. Τούτο το απλό όνομα παραπέμπει σε πολλά, όχι όμως σ' έναν συνηθισμένο ένοικο πολυκατοικίας. Και να που τώρα, εντελώς ξαφνικά, κάτω απ' το ντους, ανακάλυψα έναν καινούριο σκοπό στη ζωή: να μάθω πώς είναι ο νεοφερμένος. Έκλεισα το νερό κι άρπαξα την πετσέτα. Κι εκείνη τη στιγμή ακριβώς άκουσα βήματα στο κλιμακοστάσιο. Όρμησα για να κοιτάξω απ' το ματάκι της πόρτας αν ήταν αυτός που ανέβαινε. Έτρεξα σαν τρελή και γλίστρησα. Αν μ' άρεσαν τα εύκολα λογοπαίγνια, θα μπορούσα να πω «πατατράκ», αλλά ήταν μάλλον «παταμπούμ». Βρέθηκα φαρδιά πλατιά κατάχαμα, τσίτσιδη και βογκώντας απ' τους πόνους. Τι βλακέντια που είμαι! Δεν είχα δει καν τον τύπο και να που, εξαιτίας του, άρχισα τις ανοησίες. Ήταν η πρώτη φορά. Δεν ήταν μήτε η τελευταία μήτε η χειρότερη.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ άνθρωποι που τους αρέσει να δουλεύουν σε τράπεζα, εγώ πάντως το σιχαίνομαι. Για μένα, οι τράπεζες συμβολίζουν τη χρεοκοπία του πολιτισμού μας. Οι πελάτες και το προσωπικό είναι όλοι εξίσου δυστυχείς εκεί μέσα, αλλά το προσωπικό δεν έχει άλλη επιλογή.

Κάθε πρωί, φτάνοντας στο υποκατάστημα, πρέπει να ελέγξουμε αν λειτουργούν τα ΑΤΜ, και σε περίπτωση που υπάρχει κάποιο πρόβλημα να ειδοποιήσουμε τους τεχνικούς. Αν είναι απλώς πρόβλημα καθαρισμού, τότε το κάνουμε εμείς. Το καταλαβαίνετε; Δε φτάνει που βάζουν παντού αυτόματα γκισέ και χάνουμε τη δουλειά μας, πρέπει να τα φροντίζουμε κι από πάνω. Δηλαδή, σαν να πρέπει να το ταΐζεις, να του βουρτσίζεις τα δόντια και να καλλωπίζεις το εξωγύινο παράσιτο που τελικά θα σε φάει ζωντανό. Σήμερα το πρωί, μονάχα ένα αυτοκόλλητο για κάποιο ραπ συγκρότημα υπήρχε πάνω σ' ένα απ' αυτά τα διαολομηχανήματα. Λες να 'ναι αυτοκόλλητο των Music Storm που διαφημίζει τις αξιοθρήνητες περιοδείες τους; Δε χρειάστηκε να ζοριστώ για να κάνω τη φασίνα. Το ξεκόλλησα με μανία ώσπου να πεις κύμινο.

Για να μπεις στο υποκατάστημα προτού ανοίξει για το κοινό, περνάς απ' τον θαλαμίσκο ασφαλείας. Κάθε φορά που βρίσκομαι κλεισμένη μες στο γυάλινο κουβούκλιο, φλιπάρω στην ιδέα ότι η θεόχαζη η Ζεραλντίν μπορεί να πατήσσει λάθος κουμπί και αντί ν' ανοίξει την εσωτερική πόρτα, μου πετάει κατακέφαλα τη δόση του υπνωτικού αερίου που φυλάσσεται για ώρα ανάγκης στην οροφή. Με φαντάζομαι μια χαρά να σκάω σαν το ψάρι που φοφολογάει μες στο πλαστικό σακουλάκι –ξέρετε, εκείνα που δίνουν σαν έπαθλο στα πανηγύρια– κουνώντας απεγνωσμένα τα χέρια μου. Ποια θα ήταν η τελευταία μου σκέψη; Όσο κι αν πίστευα πως θα ήταν κάτι το βαθυστόχαστο και ιστορικό, νομίζω πως θα ήταν κάτι του τύπου: «Τι άχρηστο πλάσμα είσαι, ρε Ζεραλντίν!» Δε θα γινόταν ποτέ αναπληρώτρια διευθύντρια αν δεν είχε πόδια αντιστρόφως ανάλογα του μήκους της φούστας της.

Εκείνη τη μέρα κατάφερα να βγω ζωντανή απ' τον θαλαμίσκο και η πόρτα άνοιξε.

«Καλημέρα, Ζυλί. Α! κουτσαίνεις! Τι έπαθες;»

«Γλίστρησα στο ντους».

«Πάλι κουνήματα έκανες;»

Δεν απάντησα. Καχομοίρα Ζεραλντίν. Είναι σίγουρο ότι με το ονειρεμένο κορμί της, ούτε ντους δε θα κάνει χωρίς κουνήματα. Ακόμα κι όταν κατεβάζει τα σκουπίδια, όλο κουνήματα θα 'ναι. Νομίζω ότι κατά βάθος δεν είναι κακιά· άλλωστε, τη συμπαθώ πολύ. Όμως, όταν βλέπουμε μια κουκλάρα ν' αλλάζει γχόμενο όποτε της γουστάρει και επιπλέον να πετυχαίνει και στην καριέρα της, μας αρέσει να μονολογούμε «μπα, θεόχαζη είναι» γιατί, πώς να το κάνουμε, είμαστε και ζηλιάρες.

Καθώς κατευθυνόμουν στο πόστο μου, πίσω απ' το γκισέ, ακούω τη φωνή του κυρίου Μορτάν.

«Δεσποινίς Τουρνέλ, μπορείτε, σας παρακαλώ, να έρθετε στο γραφείο μου;»

Ο Μορτάν είναι το αφεντικό του υποκαταστήματος. Ένα κοκόρι που βασιλεύει στο κοτέτσι του. Να η κατραπακιά. Μερικές φορές έχω την εντύπωση ότι τα πιστεύει στ' αλήθεια όσα λένε μέσα τα ενημερωτικά φυλλάδια που δίνουμε στους πελάτες. Το κοστούμι του: θαρρείς και φοράει πανοπλία. Δε γίνεται, σίγουρα ο κόσμος έχει γυρίσει ανάποδα για να μπορεί ένας τέτοιος τύπος να κάνει κουμάντο.

«Καθίστε, Ζυλί».

Προσγειώνεται στην πολυθρόνα του που θυμίζει Airbus με κινητήρες χαλασμένους. Ζαρώνει τα μάτια για ν' αποκομπτογραφήσει την οθόνη του. Δευτέρα πρωί, η πρώτη μέρα της βδομάδας, και θ' αρχίσει να με ζαλίζει με τους «στόχους».

«Εσείς δε διαχειρίζεστε τον λογαριασμό της κυρίας Μπενζεμά;»

«Προφανώς, χοντροκέφαλε, είναι γραμμένο στην καρτέλα του πελάτη».

«Μάλιστα, κύριε διευθυντά, εγώ».

«Την προηγούμενη βδομάδα, η πελάτισσα ήταν έτοιμη να υπογράψει μαζί σας την ασφάλεια αυτοκινήτου και σπιτιού. Ήθελε επίσης ν' ανοίξει έναν αποταμιευτικό λογαριασμό για την κόρη της. Και ύστερα, ξαφνικά, τίποτα. Την είδατε, τα είπατε, έτσι δεν είναι;»

«Μάλιστα, την προηγούμενη Πέμπτη».

«Τότε γιατί δεν της δώσατε να υπογράψει τα χαρτιά;»

«Μα... πληροφορίες μου ζήτησε...»

«Τόσο το καλύτερο, αυτό είναι πολύ θετικό. Εμείς είμαστε εδώ για να ενημερώνουμε τον κόσμο».

«Κι όλα αυτά θα τα έπαιρνε επειδή θα της προσφέρατε σε αντάλλαγμα τη δυνατότητα υπερανάληψης».

«Σωστά. Έκανα μαζί της μια συμφωνία επωφελή και για τις δυο πλευρές. Είναι κι αυτό μέρος της δουλειάς μας».

Για κοίτα τον! ύφος τροπαιούχο, γραβατούλα και τζελ στο μαλλί. Α ρε ζωντόβολο! Ηθική μηδέν, μυαλό δράμι. Αν ήμουν άντρας, δε φαντάζεστε πόσο θα 'θελα να σηκωθώ και να κατουρήσω πάνω στο γραφείο του, ίσα για να του δείξω με τρόπο πρωτόγονο και απλό πόσο τον περιφρονώ. Στην πραγματικότητα, δεν είμαι σίγουρη ότι οι γυναίκες είναι κατά βάθος πιο ντελικάτες απ' τους άντρες. Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι δεν μπορούν να κατουράνε όπου τους γουστάρει.

«Καταλάβετε τι εννοώ, δεσποινίς Τουρνέλ;»

«Ασφαλώς, κύριε διευθυντά».

«Τότε, εξηγήστε μου».

«Δεν μπορούσα να την εξαναγκάσω να υπογράψει. Θα έκανα κατάχρηση της εμπιστοσύνης της...»

«Μα πού νομίζετε πως βρίσκεστε; Εδώ δεν είμαστε φιλόπρωχο ταμείο! Στον δικό μας κόσμο υπάρχει ένας και μοναδικός κανόνας: ή τους τρως ή σε τρώνε. Έτσι λοιπόν, όταν πρόκειται να υπογραφεί ένα έντιμο συμβόλαιο με πελάτες τους οποίους έχουμε άλλωστε την καλοσύνη να βοηθήσουμε, δεν καταλαβαίνω πού βρίσκεται ο εξαναγκασμός! Πρέπει να καταλάβετε τη φιλοσοφία αυτής της δουλειάς, διαφορετικά θα περάσετε όλη σας τη ζωή πίσω απ' το γκισέ της υποδοχής».

Έμοιαζε σαν πίτμπουλ με ντοκτορά στην αισχροκέρδεια. Και να που, ξαφνικά, ο μορφασμός του μίσους εξαφανίστηκε απ' το πρόσωπό του, αφήνοντας να διαγραφεί ένα χαμόγελο όπως όταν παθαίνεις ηλεκτροπληξία. Με τόνο πιο μαλακό, πρόσθεσε:

«Εντάξει, μη σας παιδεύω άλλο. Σας λυπάμαι έτσι που

σας βλέπω να κουτσαίνετε κιόλας. Αυτή τη φορά σας τη χαρίζω, αλλά την επόμενη θα είμαι υποχρεωμένος να το σημειώσω στην καρτέλα σας».

Σηκώθηκα και βγήκα απ' το γραφείο του. Μη λησμονείτε ποτέ αυτή την απόλυτη αλήθεια: το χειρότερο πράγμα στον κόσμο δεν είναι οι δοκιμασίες αλλά οι αδικίες.

Παρά το δυσάρεστο ξεκίνημα της μέρας, δεν ψυχοπλάκώθηκα ούτε για μισό δευτερόλεπτο. Μία και μοναδική σκέψη είχα: απόψε, θα παραφύλαγα δίπλα στην πόρτα μου κοιτάζοντας απ' το ματάκι. Σε λίγες ώρες θα μάθαινα επιτέλους πώς ήταν ο μυστηριώδης Ρικάρντο Πατατράχ.